

Vladislav Vančura (1891 – 1942): Rozmarné léto (1926)

I. Beletristický text:

A. Literární druh a žánr, literárněhistorický kontext, umělecký směr / tvůrčí skupina, údaje o autorovi ve vztahu k dílu;

B. 1. Doba a místo (děje);

2. Kompozice;

3. Hlavní postavy a jejich charakteristika;

4. Námět, témata, hlavní motivy;

C. Jazykové zvláštnosti a kulturní souvislosti;

Dozpívav svoji písničku, veliký Antonín složil ruce na zádech a maní dýchal na kuličku teploměru. Sloupec téměř neúplatný sotva se pohnul a Důra znamená tuto řádnost měl několik myšlenek, jež se vystřídaly v sledu míšených karet.

„Tento způsob léta,“ děl vposled, odvraceje se od přístroje Celsiova, „zdá se mi poněkud nešťastným. Je chladno a můj dech, jakkoliv jsem nepozřel vody, je mrazivý. Který měsíc nám zbývá, jestliže ani červen není dost vhodný, abychom pečovali o zdraví a o tělesnou čistotu?“

Nuže, ať je podnebí příznivé čili nic, tyto věci nesnesou odkladu.“

„Můj manžel plkává dosti často,“ pravila paní Důrová, „ach! Je mi to snášeti od sedmnáctého roku, neboť vězte, že jsem se provdala mláda. Ano, mohla jsem voliti mezi lepšími chlapíky, než je mistr, avšak Antonín zbil ženichy, a zmocniv se klíčů, jež jako s uděláním se hodily k mým dvířkám, obtěžoval mě tak dlouho, až bylo nutné slaviti svatbu. Je to pravda, Antonín býval velmi zamilován a velmi zdrav, chci se vsaditi, že toho měli ti kluci dost, když je zmlátil.“

Zatím Arnoštek znamená, že lidí více nepřibývá a že je nutno počítati s představením, vyskočil ze svého vozu a čekal jako dveřník, co zvolna sestupovala dívka, jejíž tvář byla skryta pod maskou.

„Žil jsem dosti klidně,“ řekl Antonín, „a nesnáším vzruchu. Cožpak není hezká? Chybí jí něco?“ (...)

„Víte co, Antoníne,“ řekl major, „vidím, že slečna má v ruce dvě misky a že vybírá peníze. Až k nám přijde, požádáme ji, aby sňala své pouzdro.“ (...)

Dívka zachovávajíc půvab, nepřislušný chvíli, kdy se jí nedostalo ani měďáku, kráčela k Antonínovi, který byl nejpřívětivější a zřejmě šlechtný. (...)

Nedávaje nic poklepal prstem na plech misky a usmíval se nad nesnází, o níž je lépe mlčeti než mluvíti.

„Věru,“ přisvědčila Anna, „čas je příliš krátký, popilme si.“

Rkouc to, povzdechla, a dotekši se zlehka Antonínova lokte, odcházela s miskami ke skupině mladíků, jež ji přijala stejně vlídně a s dvorností. (...)

Doma Antonín seznal, že se paní Důrová právě vrátila z téhož divadla a že pomýšlí na spánek.

„Dnes,“ pravil zíraje oknem k jasnému měsíci, „je tmavá noc a spousta ničemníků má asi zálsuk na tvoje podušky, na tvoje pláště, utěrky, mýdla a na ostatní pomůcky plovárenské. Lehni si bez starostí. Půjdu je hlídat. Strávím noc ve veliké kabině na loži, které je tvrdé, ale nechť, budu spát lehounce a na půl oka.“ (...)

Procházejíc vrbovím Kateřina zaslechla několik vzdechů, jež zřejmě nepocházely z hrdla Antonínova. Zrychlila krok.

Luna, hvězda milenců, doposud zářila, u porostech se ozývali ptáci a zdálo se, že bude krásný den.

Paní Důrová nehleděla však na nic. Kráčela krátkým a hněvivým krokem, vstoupila na most, přešla jej vratkou nohou a stanula přede dveřmi velké kabiny, kde byla Antonínova postel. (...)

Za dveřmi bylo slyšeti dva hlasy, a protože pouze jediný z obou mohl náležeti Antonínovi, paní Důrová zabušila na dveře křičíc z plna hrdla:

“Otevři! Otevři, ty zpustlý a namlouvačný hanbáři! Otevři, proudníku, sice vyrazím dveře!”

Řkouc to jala se opravdu hledati kopáč, sochor či sekeru. (...)

V tu chvíli otevřel Antonín dveře.

“Chutě, chutě,” pravil zachovávaje vážnost, ačkoliv z jeho kalhot crčela voda, „co otálíš, co tu prodléváš. Běž! pospíchej i přines tomuto nebohému děvčeti krapítek teplého mléka a suché prádlo! Obávám se, že je dočista utopeno.”

„Jakže,” děla paní mistrová přistupujíc k loži Antonínovu, na němž spočívala Anna majíc oči obráceny v sloup a košili přilepenou k růžovému tělu.

„Hrome, vidím, že je mokrá,” dodala po chvíli ticha hrubě přehlížejíc Anninu krásu, jež prosvítala.

Na druhý den, když abbé a major přišli na Důrův ostrov, otázali se Antonína, kdo to v noci tonul a koho zachránil. „Oho,” řekl mistr mezi prozpěvováním (neboť Kateřina byla již odešla po nákupu), „vytáhl jsem z Orše maličkou chudinku, děvčátko nikoliv starší než dvacet let.

Byla by se, pánové, dočista utopila.”

„Dnes při snídani jsem zaslechl jakési řeči,” pravil kanovník. „Mluví se, Antoníne, že to byla Anna z vozu kouzelníkova a že jste ji vlekl vrbinami až sem. (...)

„Máte zcela pravdu,” odvětil major, „je dobře míti veselou přítelkyni, znám to. Jejich tlamičky a jejich uši jsou malé a růžové.”

Řka to, major zřejmě jsa pohnut se odmlčel a po chvíli dodal: „Pravím, že to znám, avšak čas míjí a věci se zapomínají.

Vy, Antoníne,” děl obraceje se k mistrovi, „jste si počínal huře než lancknecht v městě, jehož bylo dobyto, a abbé vás nazval právem darebákem.”

„V mém dobrodružství,” pravil Antonín, “není nic ošklivého, neboť Anna je naživu, dýchá a chodí. Slíbil jsem jí něco ryb, a vy, majore, byste mi měl přispěti, neboť- jak jsem si úkradkem všiml - je to opravdu hezké děvče.” (...)

Slyše to, kanovník vyňal z kapsy Ars amandi P. O. Nasona a udeřil knihou o zemi, takže se zdvihl obláček prachu. (...)

Když se vylál, zdvihl opět svoji knihu a pravil:

“Výtky, které jsem vznesl proti krásnému písemnictví, neplatí bez výhrady a neplatí obecně. Avšak je nezvratná pravda, že ženské jsou hlupačky a že nikdy a nijak nebyly účastny velikých věcí aniž rozkoší duševních.” „Právě tak,” poznamenal major zapaluje si doutník, „nesloužily nikdy ve vojště, a jakkoliv se jim líbí přiléhavé spodky a barevné kabátce, nerozumějí vojenství ani za mák. Víte-li pak, abbé, že jsem se nesetkal s dámou, která by znala základy balistiky nebo taktiky a která by měla jakékoliv mínění o těchto věcech?”

II. Nebeletristický text:

A. Funkční styl, obsah, účel, vztah k prvnímu textu;

B. Jazykové apod. zvláštnosti.

Markéta Lazarová, 1967, 165 min.

Příběh o čisté duši a čisté lásce uprostřed chladného a nemilosrdného středověku natočil František Vlácil na motivy stejnojmenného Vančurova románu. Markéta Lazarová (hraje Magda Vašáryová) má být zaslíbena bohu a strávit život v bezpečí kláštera, ale namísto toho je unesena čeládkou loupežníka Kozlíka (Josef Kemr). Uprostřed nelítostné sebranky kupodivu nenachází jen ponížení, ale i lásku, pokoru a pokřivený, leč upřímný smysl pro čest. Vančurova oslava lásky a volnosti se ve Vlácilově pojetí mění v temné středověké drama, které krom syrové atmosféry vyniká i neobyčejnou poetizací filmových obrazů.

